

TLAČOVÉ KOMUNIKÉ Č. 201/24

Luxemburg 19. decembra 2024

Rozsudok Súdneho dvora v spojených veciach C-185/24 a C-189/24 | [Tudmur]¹

Azylová politika: Jednostranné pozastavenie opatrení týkajúcich sa odovzdania žiadateľov o azyl zodpovedným členským štátom samo osebe neodôvodňuje konštatovanie o systémových chybách

Práve naopak, existenciu takejto chyby možno preukázať len na základe konkrétnej analýzy založenej na objektívnych, spoľahlivých, presných a náležite aktualizovaných informáciách

Táto vec sa týka výkladu nariadenia Dublin III², ktoré stanovuje kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanú v jednom z členských štátov štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti.

Dvaja sýrski štátni príslušníci, RL a QS, podali v Nemecku žiadosť o azyl. Ako zodpovedný členský štát však bolo identifikované Taliansko.³ Nemecké orgány preto požiadali Taliansko, aby RL a QS prevzalo. Na túto žiadosť talianske orgány neodpovedali. Nemecké orgány následne zamietli žiadosti o azyl ako neprípustné z dôvodu, že za posúdenie týchto žiadostí o azyl je zodpovedné Taliansko. Nariadili tiež vyhostenie týchto žiadateľov do Talianska.

O žalobách žiadateľov o azyl proti rozhodnutiam nemeckých orgánov teraz rozhoduje Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Vyšší správny súd spolkovej krajiny Severné Porýnie-Vestfálsko, Nemecko), ktorý je vnútroštátnym súdom, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania. Počas odvolacieho konania talianska dublinská jednotka zaslala všetkým dublinským jednotkám obežník, v ktorom vyzvala členské štáty, aby z technických dôvodov dočasne pozastavili všetky odovzdania do Talianska. V druhom obežníku talianska jednotka potvrdila, že nie sú k dispozícii prijímacie zariadenia, a to vzhľadom na veľký počet príchodov, ako aj nedostatok voľných miest v týchto prijímacích zariadeniach. V tomto rámci nemecký súd žiada Súdny dvor, aby objasnil výklad nariadenia Dublin III, najmä pokiaľ ide o existenciu systémových chýb v členskom štáte, ktorý bol označený za zodpovedný.

Súdny dvor odpovedal, že skutočnosť, že členský štát jednostranne pozastavil systém prevzatia žiadateľov o azyl, nemôže sama osebe odôvodniť konštatovanie o systémových chybách v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov o medzinárodnú ochranu.

Súdny dvor pripomenul, že v kontexte spoločného európskeho azylového systému, najmä nariadenia Dublin III, treba predpokladať, že zaobchádzanie so žiadateľmi o medzinárodnú ochranu v každom členskom štáte je v súlade s požiadavkami Charty základných práv Európskej únie, Dohovoru o právnom postavení utečencov⁴, ako aj Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd⁵.

Nariadenie Dublin III stanovuje dve kumulatívne podmienky na to, aby bolo možné konštatovať nemožnosť odovzdania žiadateľa o medzinárodnú ochranu do zodpovedného členského štátu. Takéto odovzdanie totiž znemožňujú iba „systémové chyby“, na základe ktorých „hrozí neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie v zmysle článku 4 [Charty]“. Pokiaľ ide o prvú podmienku, chyby musia pretrvávať a týkať sa vo všeobecnosti konania o azyle a podmienok prijímania, ktoré sa uplatňujú na žiadateľov o medzinárodnú ochranu alebo aspoň niektorých skupín

týchto žiadateľov, a okrem toho dosiahnuť osobitne vysokú úroveň závažnosti, ktorá závisí od všetkých okolností prípadu. Druhá podmienka týkajúca sa existencie rizika takéhoto zaobchádzania je splnená, ak systémové chyby predstavujú pre dotknutú osobu hrozbu, že bude vystavená zaobchádzaniu, ktoré je v rozpore s článkom 4 Charty.

Súdu rozhodujúcemu o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o odovzdaní prináleží, aby vykonal posúdenie existencie takýchto systémových chýb a hrozby neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v zmysle článku 4 Charty. Tento súd v tomto kontexte môže zohľadniť všetky dostupné dokumenty, akými sú prípadne pravidelné a vzájomne sa zhodujúce správy medzinárodných mimovládnych organizácií svedčiace o praktických ťažkostiach, ktoré vyplývajú z uplatňovania spoločného európskeho azylového systému v dotknutom členskom štáte, dokumenty vydané Úradom vysokého komisára Organizácie Spojených národov pre utečencov, ako aj dokumenty a výmeny informácií, ku ktorým došlo v rámci uplatňovania systému zavedeného nariadením Dublin III.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdy, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie rozsudku a jeho prípadne zhrnutie](#) sa uverejňujú na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 4293.

Obrazový záznam z vyhlásenia rozsudku je k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106.

Zostaňte v spojení!

¹ Názov prejednávanej veci je fiktívny. Nezodpovedá skutočnému menu žiadneho z účastníkov konania.

² [Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady \(EÚ\) č. 604/2013](#) z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov.

³ Zistilo sa totiž, že krajinou prvého vstupu týchto štátnych príslušníkov bolo Taliansko, ktoré sa preto považovalo za zodpovedný členský štát.

⁴ Dohovor o právnom postavení utečencov, podpísaný v Ženeve 28. júla 1951 [*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 189, s. 150, č. 2545 (1954)], ktorý nadobudol platnosť 22. apríla 1954 a bol doplnený Protokolom týkajúcim sa právneho postavenia utečencov, uzavretým v New Yorku 31. januára 1967, ktorý nadobudol platnosť 4. októbra 1967.

⁵ Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaný v Ríme 4. novembra 1950.